

I.

Två skolkamrater.

En vacker dag i slutet av maj satt advokaten och privatdetektiven Alf Grane på sitt kontor vid Norrlandsgatan i Stockholm, fördjupad i genomläsandet av några handlingar. Plötsligt öppnades dörren och kontorspojken trädde in och anmälde, att en herre önskade tala vid notarien.

— Sade han sitt namn?

— Nej.

— Nå, låt honom komma in i alla fall, befallde notarien och sköt handlingarna ifrån sig.

In trädde en reslig och ljuslagd man vid ungefär samma ålder, som notarien Alf Grane själv.

— Nej, vad ser jag, utropade den senare, gående den inträdande till mötes med utsträckta händer, är det inte min gamle vän och skolkamrat Erik Bastman, som jag inte sett på många år. Det var i sanning ett kärt besök!

— Ja, svarade den inträdande, det är verkligen jag — i egen hög person, som gjort en långresa till huvudstaden i akt och mening att söka upp min gamle vän Alf Grane. Tack för senast! Det var inte i går vi träffades.

— Nej, det har du rätt i, gamle vän. Nu skola vi uppliva gamla minnen och — skolhistorier.